

IZ SREDNJEVISOKONEMŠKE LIRIKE

Poslovenil Dušan Ludvik

Kürenberški

NJENA PESEM

Kadar koli sama
le v srajčici stojim
pa v mislih, žlahtni vitez,
pri tebi se mudim,
kot rože v rani rosi
mi lica pordečé —
in pregloboka žalost
napolni mi srce.

NJEGOVA PESEM

Medló sijoča zvezda
se skrije za goró,
gospa, ko me zagledaš,
narêdi prav tako,
s pogledi svojimi izberi
si drugega moža.
Tako, kaj naju veže,
prav nihče ne spozna.

PESEM O SOKOLU

Sokola sem redila
več kakor leto dni.
A ko sem ga vzgojila,
kot sem želela si,
in sem v njegovo perje
uvezla mu zlato,
se dvignil je visoko,
drugam odletel čez goró.

Čez čas ga uzrèm, kako se
lepo spreleta:
jermenček s svilo oprêden
mu nôgo opleta,
v njegovem perju sije
rdečkasto zlato.
Bog, združi jih, ki tudi
ljubiti hočejo zvestó.

Dietmar von Eist

SVITANICA

»Ali spiš, moj mili?
Žal, zgodaj naju so budili:
prifrftal je ptiček zal,
vrh lipe je na vejici obstal.«

»Sladkó zaspal sem tudi;
zdaj kličeš: Zbudi se, oj zbudi!
Ljubezni brez gorja pač ni.
Storim vse, draga, kar velevaš ti.«

Bridkó je zajokala.
»Odjezdiš, sama bom ostala.
Kdaj spet se vrneš, ljubi moj?
Oh, mojo rádost jemlješ zdaj s seboj!«

Walther von der Vogelweide

POD LIPO

Pod lipo znano
nad dobravo,
kjer sva počivala na tleh,
še zdaj pomendrano
najdeš travo
in strte rože ob straneh.
Izpred gozda nad planjó,
tandaradaj,
slavec pel je prelepo.